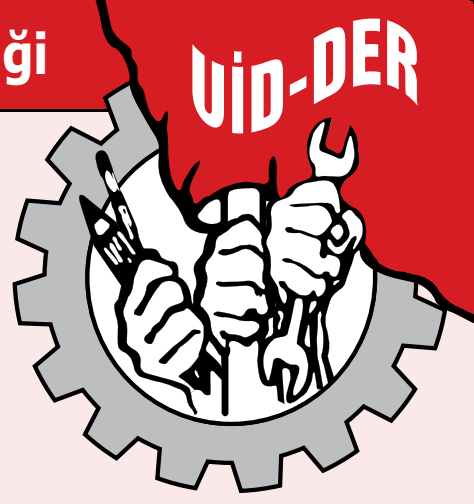

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Şubat 2017 • No: 107

İşçiler Tek Adam Rejimine Hayır Diyor!

İşçiler, emekçiler, kardeşler!

Önümüzdeki süreçte tek adam rejimini getiren anayasa değişikliği oylanacak. Bu gelecek günlerimizi belirleyecek çok önemli bir oylamadır. Bu yüzden iyi düşünmeli, tartışmalı, anlamalı ve öyle karar vermeliyiz.

Biz üreten, tüm zenginliği var eden ama yoksullukla boğuşan işçi sınıfıyız. Biz işçilerin, emekçilerin penceresinden bakıyoruz dünyaya! Anayasa değişikliğine de işçi sınıfının penceresinden bakaçaz!

Kardeşler!

Evet, geleceğimizi belirleyecek bir değişikliği oylayacağız. Peki, kaç kişi biliyor

bu anayasa değişikliğinin ayrıntılarını? Çok az insan. Değişikliği tartışmayalım, üzerine fikir yürütmeyelim diye biz işçileri kutuplaştırıyor, birbirimize düşman ediyorlar. Siyasi iktidar, hiç kimse hiçbir şeyi sorgulamasın istiyor. Referandumda tüm iktidar yetkisini tek bir kişiye veren bir değişikliği onaylamamızı istiyor! Kim olursa olsun, biz tek adam rejimine karşıyız!

Adına ister Başkan isterse Cumhurbaşkanı densin, gerçek ortadan kalkmıyor. Adı üstünde tek adam rejimi! Değişiklikle birlikte Meclis devre dışı kalacak; yasama, yürütme ve yargı tek bir kişinin elinde toplanacak. Üstelik hiç kimse,

“Eğer Başkanlık sistemi olmazsa ekonomik ve siyasi kriz olur” diyorlar; yani açıkça bizi tehdit ediyor, korkutmak istiyorlar. Kriz ve kaos tehdidini bir sopa gibi kullanıyorlar. Daha önce de AKP tek başına iktidar olmazsa siyasal kaos olur dediler, halkı korkutup oy aldılar. Peki, ne oldu? 1 Kasımdan sonra istikrar mı geldi?

tüm iktidar iplerini eline geçiren tek adamı denetleyemeyecek! Anayasa değişikliğinin bazı maddelerini aşağıda özetlersek;

- Cumhurbaşkanı aynı zamanda iktidar partisinin de başı olacak ve böylece daha ilk adımda tüm siyasal iktidarı elinde toplayacak.
- Meclis bir görüntüden ibaret olacak ve tek kişinin onay makamına dönüşecek. Meselâ hükümeti Cumhurbaşkanı Meclis dışından atayacak; Meclis bakanlar kurulunu ve bakanları denetleyemeyecek, hiçbir denetim mekanizması olmayacak.
- En önemlisi Cumhurbaşkanıya OHAL ilan etme ve Kanun Hükmünde Kararname (KHK) çıkartma yetkisi verilecek. Böylece tepedeki kişi, Meclisi çiğneyerek KHK ile yasa çıkartacak.
- Anayasa Mahkemesi üye sayısı 15'e düşürülecek ve bu 15 kişinin tamamını ya doğrudan ya da dolaylı olarak Cumhurbaşkanı seçecek. Yargıtay ve Danıştay üyelerinin çoğunu da Cumhurbaşkanı seçiyor, seçecek. Meclis devre dışı kalırken; yasma, yürütme ve yargı tek kişinin egemenliği altına girecek.

Tüm iktidarı eline geçiren Cumhurbaşkanı'nın yargılanması ise imkânsız hale getiriliyor. Zaten tümüyle Cumhurbaşkanı tarafından belirlenen yargı, onu nasıl yargılayabilir ki?

Kardeşler!

Bunun adı dediğim dedik, çaldığım düdüğü rejimidir. Bu da, kendisini toplumun üzerine çıkartan, kimseye hesap vermeyen ve canının istediğini yapan totaliter bir rejim demektir. Bize deniyor ki "siz bir kişi seçin, sonra o her şeyi sizin adınıza belirlesin." Neden?

"Eğer Başkanlık sistemi olmazsa ekonomik ve siyasi kriz olur" diyorlar; yani açıkça bizi tehdit ediyor, korkutmak istiyorlar. Kriz ve kaos tehdidini bir sopa gibi kullanıyorlar. Daha önce de AKP tek başına iktidar olmazsa siyasal kaos olur dediler, halkı korkutup oy aldılar. Peki, ne oldu? 1 Kasımdan sonra istikrar mı geldi? Tersine, ülke birden bire inanılmaz siyasi bir kaos sarmalına sürüklendi. Siyasi kaos, ekonomiyi de krize sürükledi. Dolar yükseldi, lira eridi ve hayat pahalılığı arttı. Asgari ücrete yapılan zam daha cebimize girmeden buhar olup uçtu.

Kriz ve kaosa yol açan şey, bizzat tek kişiye dayalı rejim kurma arzusudur. Şu anda toplumun çoğunluğu bu anayasa değişikliğini istemiyor. Ama iktidar çevreleri, "hayır" oyu verecekleri şeytanlaştırıyor, hatta "terörist" ilan ediyorlar. Toplumun muhalif kesimlerini baskı altına alıyor, emekçileri birbirine düşürmeye çalışıyorlar.

Peş peşe grevlerimiz yasaklanıyor. 2015'te binlerce metal işçisinin grevini yasaklayan hükümet, geçtiğimiz günlerde bir kez daha metal işçilerinin grevini yasakladı. Grev hakkı elinden alınan işçiler, patronlar karşısında çaresizliğe itiliyorlar. Bunun anlamı, işçinin elini kolunu

Gelecek günlerde tek adam rejiminin nasıl olacağını merak edenler, bugüne baksınlar. Bize sormadan, irademizi yok sayarak BES sistemini dayatanlar, tek kişi rejimi altında çok daha beterini yapacaklar!

bağlamak, patrona ise sopa vermektir. Hükümet, hakkımızı aramayalım ve sessizce patronlara boyun eğelim istiyor. Oysa aynı hükümet "milli irade"den söz ediyor. O halde grevi oylayan ve iradesini sandığa yansıtan işçinin grev kararına neden saygı duyulmuyor? Hükümet açıkça patronların yanında saf tutuyor.

Neymiş, grev "milli güvenliğe" tehditmiş! Nasıl? OHAL'de grev yapılamazmış! Neden? Peki, ne zaman grev yapılabilir? Hiçbir zaman. Çünkü tek kişi rejimiyle birlikte OHAL düzeni yasalaşmış olacak. Şu ana kadar onlarca sendika ve dernek KHK ile kapatıldı.

Eğer anayasa değişikliği onaylanırsa, grevin yasaklanması, hatta bu hakkın ortadan kaldırılması ve sendikaların kapatılması tek kişinin iki dudağı arasında olacak. Kimse de hesap soramayacak. İşte bizden böyle bir rejime "evet" dememizi istiyorlar.

Kardeşler!

Bizlerin sorunlarıyla iktidar çevrelerinin gündemi taban tabana zıttır. Çözüm bekleyen dünya kadar sorunuz var. En can yakıcı sorunların başında iş kazaları ve iş cinayetleri geliyor. Sadece 2016'da 1970 işçi kardeşimiz, iş kazalarında yaşamını kaybetti. Bu insanların ailesi, çocukları, sevdikleri yok mu? Neden hükümet önlem almıyor, iş cinayetlerini durdurmuyor?

Ücretler düşük, iş saatleri uzun, çalışma koşulları ağır. Taşeron çalışmayı yaygınlaştıran hükümet, bununla da yetinmeyerek kölelik bürolarını yasalaştırdı. Kamuda 700 bin taşeron işçisi kadro bekliyor. Resmi rakamlara göre bile işsiz sayısı 3,5 milyonu aşmış bulunuyor. Gerçek rakamlar bunun çok üzerindedir. Tek adam rejimi peşinde koşan hükümetin işçilerin sorunlarını çözmek gibi bir derdi yok!

Gelecek günlerde tek adam rejiminin nasıl olacağını merak edenler, bugüne baksınlar. Bize sormadan, irademizi yok sayarak BES sistemini dayatanlar, tek kişi rejimi altında çok daha beterini yapacaklar!

Kardeşler!

Biz işçi sınıfının cephesinden bakıyor ve şöyle diyoruz: Demokratik hakları ortadan kaldıran; dernekleri kapatan; gazetecileri, aydınları, bilim insanlarını ve muhalif siyasetçileri hapse tıkan; OHAL'i kalıcılaştıran; on binlerce çalışanı işinden eden; grev yasaklayan; haklarımızı elimizden alan; emekçileri birbirine düşüren tek adam rejimini istemiyoruz. İşçiler olarak tek adam rejimine HAYIR diyoruz!

HAYIR!

Açlıktan Ölen Milyonlar ve 8 Süper Zengin!

Yüz derisinin altındaki eti iyice eriyen ufak bir çocuk anasının kucağında ağlamaksızın duruyor. Gözyaşı kalmadığı için ağlayamıyor, dermanı kalmadığı için bağırıyor. İyice zayıflamış anne, gözünün önünde her geçen gün erimekte olan çocuğuna çaresizce bakıyor. Ölüm kusan bombalara rağmen sağ kalabilmiş çocuklar, gençler hep aynı durumda. Yemen... 3 yıldır iç savaş sarmalında kavruluyor. Savaş bitmek bilmiyor. Mermiler, bombalar bir cephekinden ötekine atılıp duruyor. Cephanenin, mühimmatın sonu gelmiyor ama yiyecek ve ilaç bulabilmek gittikçe güçleşiyor.

Çatışmaların şiddetlendiği 2015 Martından bu yana 10 binden fazla insan hayatını kaybetti. Milyonlarca insan yerini yurdunu terk etmek zorunda kaldı. Temel altyapı, hastaneler büyük oranda tahrip edilmiş durumda.

Yemen'de gittikçe kötüye giden duruma dikkat çekmek için bir araştırma yayınlayan Birleşmiş Milletler, 2,1 milyar dolara ihtiyaç olduğunu ifade ediyor. Açlık seviyesinin emsali görülmemiş seviyelere ulaştığını belirtiyor. 18,8 milyon Yemenli yardıma muhtaç durumda. 10 milyon kişi acil gıda, su, tıbbi destek ve korunmaya muhtaç durumda. Halkın yüzde 65'i gıda maddelerine ulaşmakta sorun yaşıyor.

Aynı şekilde Afrika'nın birçok ülkesinde milyonlarca insan açlıktan kırılıyor. Açlık ya da hastalıklara bağlı olarak çocuk ölümleri her geçen gün artıyor. Keza Suriye, Irak ve Libya gibi ülkelerde savaştan kaynaklı milyonlarca insan korkunç bir sefaletle itilmiş durumda. Umuda yolculuğa çıkanlar, göç yollarında ve gittikleri ülkelerde inanılmaz acılar çekiyorlar.

On milyonların durumu buyken, İngiltere merkezli bir uluslararası yardım kuruluşu olan Oxfam bir başka rapor açıkladı. Bu yılın başında yayınlanan rapor, küresel servetin akıl almaz bir adaletsizlikle paylaşıldığını ortaya koyuyor. Oxfam raporu, dünyada en zengin 8 kişinin servetinin 3,6 milyar kişinin sahip olduğu toplam zenginliğe eşit olduğunu ortaya koyuyor. 8 kişinin elinde 409 milyar dolar varken, 3,6 milyar insanın elinde yalnızca 406 milyar dolar bulunuyor. Üstelik zenginlerle yoksullar arasındaki makasın her geçen yıl açıldığına dikkat çekiliyor. Oxfam geçen yılki raporunda en zengin 62 kişinin servetinin 3,5 milyar kişinin toplam zenginliğine eşit olduğuna dikkat çekmişti.

Oxfam 1988-2011 yılları arasında gelirlerin 11 trilyon 900 milyar euro arttığına, fakat bu artıştan dünyanın en zengin yüzde 10'luk kesiminin faydalanabildiğine dikkat

Dünyada en zengin 8 kişinin serveti 3,6 milyar kişinin sahip olduğu toplam zenginliğe eşit. 8 kişinin elinde 409 milyar dolar varken, 3,6 milyar insanın elinde yalnızca 406 milyar dolar bulunuyor. Üstelik zenginlerle yoksullar arasındaki makas her geçen yıl açılıyor.

çekiyor. En yoksul yüzde 10'un bu artıştan payına kişi başı 65 dolar düşerken, en zengin yüzde 1'lik kesimin payına ise kişi başı 11 bin 800 dolar düştü. Yani zenginlerin serveti yoksullarinkinden 182 kat daha fazla arttı.

Dünyanın birçok yerinde insanlar açlık ve sefalet içinde hayata tutunmaya çalışırken, en zenginler servetlerini hızla arttırmaya devam ediyorlar. Sadece son 2 yılda dünyanın en zengin yüzde 1'i dünyanın geri kalanından daha fazla servet biriktirdi. Zenginler bu hızla servet biriktirmeye devam ederse, ilk trilyoner 25 yıl içinde görülecek. Rapora göre dünyanın en zengin kişisi Bill Gates'in serveti 75 milyar dolar.

İşte kapitalist sömürü düzeninin adaleti! Süper zenginler, servetlerini her geçen gün katlarken ve akıl almaz bir lüks yaşam sürerken, Yemen'de, Suriye'de, Irak'ta, Libya'da ve dünyanın birçok bölgesinde milyarlarca insan hayata tutunmaya, yiyecek bir lokma bulmaya çalışıyor.

Oysa bugünkü teknoloji ile sınıfsız ve sömürsüz bir toplumun yolu açılabilir ve insanlık refah içinde yaşayabilir. Ancak böyle bir topluma gidişin yolunu işçi sınıfının mücadelesi açabilir. Tüm zenginliği üreten ama sefaletle itilen işçi sınıfı, insanlığın kapitalizm belasından kurtulma mücadelesini yükselterek bu eşitsiz, adaletsiz, kriz ve savaş üreten düzeni yerle bir edebilir, etmelidir! ■

Clara Zetkin ve 8 Mart Mirası

Kürsüde bir kadın konuşuyor, onu dinleyenler de kadın. Hepsi dünyanın tüm kadınları çifte ezilmişlikten kurtulsun diye, kadın-erkek tüm işçiler el ele verip daha güzel bir dünya kurabilsinler diye mücadele eden cesur, yiğit kadınlar. Gözleri çakmak çakmak, yürekleri heyecan dolu hepsinin.

Kürsüdeki kadın Clara. Alman işçi sınıfının unutulmaz önderlerinden Clara Zetkin. Anlatıyor. 8 Mart 1857'de, ABD'nin New York kentinde yakılarak öldürülen 129 kadın işçiyi hatırlatıyor. 40 bin dokuma işçisi kadının nasıl greve gittiğini, polisin ve patronların kadın işçilere nasıl saldırdığını, kadınların daha iyi çalışma koşulları, daha kısa çalışma saatleri ve eşit işe eşit ücret istediklerini, buna karşılık patronların ve polisin işçileri fabrikaya nasıl kilitlediğini, çıkan yangını anlatıyor. Fabrikada kilitli kalan 129 kadın işçinin yanarak can verdiğini söylüyor.

Clara, Danimarka'da, Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansında anlatıyor bunları. Onu dinleyen kadınlara, 129 kadın işçinin anısına bundan sonra 8 Mart'ı Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü olarak kabul etmeyi öneriyor. Öneri büyük bir coşkuyla karşılanıyor. Clara, o yürekli sosyalist kadın, 8 Mart'ı dünyanın tüm emekçi kadınlarına bir mücadele günü olarak armağan ediyor... Sene 1910.

Patronlar sınıfı gelecek kuşaklarına sermaye ve zenginlik bırakır miras olarak. Ama para kadar değerli bir miras daha bırakırlar evlatlarına. Geçmişte işçilerle patronlar arasında çıkan kavgaların derslerini, işçileri nasıl yendiklerinin deneyimlerini bırakırlar. Geleceğin patronlarını, işçileri daha iyi sömürebilmeleri için hazırlarlar. Peki, işçi sınıfı geleceğin işçilerine neyi miras bırakır? Bu sorunun iki ayrı cevabı var. Eğer örgütlü değilse işçi sınıfı, eğer birlik olup hakları için mücadele etmiyorsa, kölece çalışma koşulları ve birikmiş sorunlar sonraki nesillere kalır. Ama eğer örgütlüyse, zengin mücadele deneyimleri ve dişle, tırnakla kazanılmış haklar bırakır. İşte tüm bunları biliyordu Clara ve bu mirası büyötmek için çalışıyordu.

Clara Zetkin genç yaşta işçi sınıfının mücadelesiyle tanışmıştı. İnsanların sefaletini ve acılarını adeta yüreğinin derinliklerinde hissediyordu. Haksızlıklara, baskılara, acımasızlıklara tutkuyla başkaldırıyordu. Yaşamın getirdiği bütün zorluklara ve yoksulluklara rağmen mücadele etmeyi bir an bile bırakmadı. Hayatını yoksullar ve ezilenler uğruna, savaş ve sömürüye karşı mücadele etmeye adanmıştı. Hasta bir kocası ve iki çocuğu vardı. Ama o sadece kendi eşinin, kendi çocuklarının değil dünyanın tüm çocuklarının, tüm ezilen insanların dertleriyle dertleniyordu.

Clara, 53 yıl önce yakılarak öldürülen 129 kadının, onların ve ailelerinin acılarının unutulmasına izin verme-

di. Gelecek kuşakların acı çekmemesi için tutkuyla mücadele etti. O günlerde dünya 20 milyon insanın ölümüne yol açacak olan Birinci Dünya Savaşı'nın eşliğindeydi ve Clara savaşa karşı yiğitçe mücadele ediyordu. Kadın emekçilerin kapitalist sistemin yarattığı sorunlara karşı, savaşa karşı ön saflarda mücadele etmesi için öncülük ediyordu. En çok da emekçi kadınların mücadelede yer alması gerektiğini söylüyordu. Emekçi kadınları harekete geçiren eylemler örgütlüyordu. Clara, hayatı boyunca dünya işçi sınıfının dayanışmasına ve ortak mücadelesine inandı. Ölümüne dek çalışmaya, düşünmeye ve dünyayı değiştirme mücadelesine katkı sağlamaya devam etti. Onun öncülüğünde 8 Mart, emekçi kadınların içine ittikleri koşulları değiştirme gününe dönüştü. Bu yüzden 8 Mart çok değerlidir, sahip çıkılması gereken bir mirastır.

İktidar sahipleri bu mirası yok etmeye, 8 Mart'ın emekçi kadınların dayanışma ve mücadele günü olduğunu unutturmaya çalışıyorlar. 8 Mart'ı kadınlara hediyeler alınan bir tüketim gününe dönüştürmek istiyorlar. Ama biz emekçi kadınlar 8 Mart'ın elimizden alınmasına izin vermeyeceğiz. Cins ayrımcılığına, kapitalizmin katmerli sömürüsüne, her türlü zulme, emperyalist savaflara karşı mücadelemizin sembolü olarak 8 Mart mirasına sahip çıkacağız.

Tüm emekçi kadınların 8 Mart Uluslararası Mücadele Günü kutlu olsun! ■

Hükümet KHK ile İşsizlik Fonunu Yağmaya Açtı

9 Şubatta Resmi Gazete’de yayımlanan Kanun Hükümünde Kararnameyle (KHK) hükümet, İşsizlik Sigortası Fonundan patronlara ödeme yapılmasını sağlayan bir yasa çıkardı. Patronlar 2017 yılı sonuna kadar işe aldıkları her bir işçi için sigorta prim desteği alacak, gelir vergisi ve damga vergisi gibi vergilerden de muaf tutulacak. Böylece İşsizlik Fonundan daha fazla işsiz yararlanmasının önünü açmayan hükümet, işçinin parasını patronların cebine aktaracak.

Kararnameye göre patronlara, 2017 sonuna kadar işe alacakları her yeni işçi için, İşsizlik Fonundan günlük 22,22 lira sigorta prim desteği sağlanacak. 30 gün çalışan bir işçi için sağlanacak teşvik ayda toplam 666,6 lira olacak. Patronlara sağlanacak destek sadece sigorta primleri ile sınırlı değil. Sağlanan destek asgari ücretin netinin dışında kalan tüm kesintileri de kapsıyor. Asgari Geçim İndirimi hariç gelir vergisi tutarı olan 93,31 lira ve damga vergisi 13,49 lira patronlardan tahsil edilmeyecek. Böylece bir işçi için patronlara sağlanan aylık destek 773,4 liraya ulaşacak. Patronların işe aldığı her yeni asgari ücretli işçi için 1404 lira net ücreti ödemesi yeterli olacak. **Patronlara yapılan bu ödemenin, İşsizlik Sigortası Fonuna maliyeti 12 milyar lira olacak!**

Hükümet, KHK aracılığıyla işçilerin fonunu patronlara peşkeş çekiyor. 2002 yılından bu yana işsizlere sadece 14,3 milyar lira ödeme yapan İşsizlik Sigortası Fonundan patronlara bir çırpıda 12 milyar lira ödeme yapılıyor. İşsizliği önlemek adına yapılan bu teşvikler işsizlik sorununa çare olamaz. Bir taraftan ücretleri düşüren patronlar, öte taraftan iş saatlerini yükseltiyorlar. İki ya da üç işçinin yapacağı işi bir işçiye yaptırıyorlar. İşsizliğin azaltılabilmesi için iş saatlerinin düşürülmesi ve daha fazla işçinin işe alınması lazım. Ancak patronlar kârlarını büyütme için bunu yapmıyorlar. Sonra da hükümet kalkıp, işçinin parasını patronlara aktararak sözde işsizlik sorununu çözmeye çalışıyor.

Hükümet daha önce de toplum yararına çalışma, evde bakım hizmetleri, işbaşı eğitim programı gibi uygulamalarla işsizliğin önüne geçmek iddiasıyla adımlar atmıştı. Bu uygulamalarla işe alınan işçiler geçici ya da sözleşmeli işçilerdi. Fakat tüm bu uygulamalar aracılığıyla işe alınan işçilerin istihdam rakamlarına dâhil edilmesine

rağmen işsizlikteki artışın önüne geçilemedi.

Hükümetin işsizlikle mücadelede başarısız olduğu TÜİK’in verilerine de yansımış durumda. TÜİK’in Ocak ayında yayımladığı 2016 yılı raporuna göre işsizlik oranı %11,8’e yükseldi. Gerçek işsizlik oranı ise bu oranın daha da üstündedir. Türkiye genelinde işsiz sayısı 2016 yılı Ekim döneminde geçen yılın aynı dönemine göre 500 bin kişi artarak resmi işsiz sayısı 3 milyon 647 bin kişiye yükseldi. Kadın işsizliği %16, genç işsizliği %21,2, genç kadın işsizliği ise %27,1. Herhangi bir sosyal güvenlik kuruluşuna bağlı olmadan çalışanların oranı ise %33,9 olarak belirlendi.

Resmi işsizlik oranı %11,8’e yükseldi. İşsiz sayısı 500 bin kişi artarak 3 milyon 647 bin kişiye yükseldi. Kadın işsizliği %16, genç işsizliği %21,2, genç kadın işsizliği ise %27,1. Herhangi bir sosyal güvenlik kuruluşuna bağlı olmadan çalışanların oranı ise %33,9 olarak belirlendi.

Hükümet iktidara geldiğinden bu yana işçiler için değil patronlara çalışmaya devam ediyor. Asgari ücrete 94 lira zam yaparak işçileri sefalet iten hükümet, sıra patronlara gelince kesenin ağzını açıyor. Hem de işsizlerin gece gündüz çalışarak oluşturdukları fonlarını yağmalayarak bunu yapıyor.

Hükümetin patronlara yönelik teşviki ve istihdam seferberliği olarak adlandırılan işsizliği düşürmek için attığı bu geçici adımlar referandumdan dolaydır. Geçtiğimiz günlerde TOBB Ekonomi Şurasında konuşan Cumhurbaşkanı Erdoğan patronlara seslenerek “İşsizliği Mart ayına kadar gümbür gümbür aşağı indirmeliyiz” dedi. Dolayısıyla hükümetin işsizlik oranını düşürmek gibi bir derdi yoktur. Amaç referandumda “evet” sonucu elde etmek için işsizlerin öfkelerini yatıştırmaktır. ■

DİSK 50. Yaşını Kutladı

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK, 13 Şubatta, 50. kuruluş yıldönümünü Şişli Kültür Merkezinde kutladı. Türkiye işçi sınıfının şahlandığı bir dönemde, 13 Şubat 1967'de kurulan DİSK, Türkiye işçi sınıfı tarihinde önemli bir yer edindi.

Çok sayıda kişinin katıldığı etkinlikte KESK Genel Başkanı Lami Özgen ve TTB Genel Başkanı Raşit Tükel

düşüncelerini ifade ettiler. DİSK'in sadece emek mücadelesinde değil barış ve demokrasi mücadelesinde de çok önemli bir yeri olduğunu vurguladılar. Türkiye'nin içinden geçtiği bu kritik dönemde referandumdan "Hayır" sonucunun çıkması için çok daha önemli bir mücadele verilmesi gerektiğini belirttiler. DİSK Korosu 50. Yıl Marşını seslendirdi ve ardından DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu bir konuşma yaptı.

Çerkezoğlu Saraçhane, Kavel, Paşabahçe direnişlerinin yaşandığı bir dönemde DİSK'in sermaye sınıfının saldırılarına karşı bir cevap olarak ortaya çıktığını belirtti. Daha sonra DİSK Genel Başkanı Kani Beko bir konuşma gerçekleştirdi. DİSK'in temel ilkelerinden bahseden Beko,

bu ilkeler sayesinde bunca baskıya ve zorluğa rağmen DİSK'in 50 yıldır ayakta olduğunu belirtti. Bugün de önemli bir süreçten geçildiğini, demokrasi, haklar ve özgürlükler adına kazanılmış her şeyi ortadan kaldıracak bir Anayasa dayatmasının olduğunu vurguladı. "Demokrasiyi ortadan kaldıran, halkın en temel sorunlarına, can güvenliği sorununa, iş ve aş sorununa yanıt üretmeyen, hatta işimizi, aşımızı, canımızı tehlikeye sokabilecek bir değişikliğe işçilerin yanıtı "hayır" olacaktır" diyerek DİSK'in "hayır" çağrısını yineledi.

Kutlama, DİSK korosunun seslendirdiği Enternasyonal Marşı ile son buldu. ■

Tarsus'ta İş Bırakan TCDD İşçilerine Jandarma Baskısı

Mersin'nin Tarsus ilçesi Yenice mahallesinde TCDD'ye ait projede taşeron şirkette çalışan işçiler, 4 aydır ücretlerini alamadıkları ve sigorta primleri eksik yatırıldığı için 11 Şubatta iş bıraktılar. 4. Hat hızlı tren projesinde çalışan işçiler, D-400 karayolu üzerinde bulunan şantiye alanında iş bırakarak tepkilerini dile getirdiler.

130 lira yevmiyeye çalışan taşeron işçileri, ana firmanın patronu tarafından "Benim kapıma gelmeyin. Beni sadece asgari ücret ilgilendirir" sözleriyle geri çevrildiklerini ifade ettiler. İşçilerin eylemi üzerine, ücretlerinin asgari ücret tutarındaki kısmı yatırılırken, elden verilen kısmı ödenmedi. Gerçekte, işçilerin tüm ücretinin bankaya yatırılması gerekiyor. Fakat patronlar yasaları çiğneyerek bunu yapmıyorlar.

Haklarını arayan işçiler, iş bıraktıkları gün jandarma zoruyla şantiyeden çıkmaya zorlandılar. Buna tepki gösteren işçiler, çatıya çıkarak jandarmayı protesto ettiler. Bu sırada bir işçi düşerek yaralandı. 14 Şubatta ise işçiler şantiye alanına sokulmadılar. Hükümetin denetimindeki jandarma tarafından tek tek içeri alınan işçiler, zorla, asgari ücret alacakları dışında alacakları olmadığını belirten bir kâğıda imza attırıldılar.

Yaşamaktan bıktıklarını belirten işçilerden Hacı Altındağ, TCDD'de çalışmak için Adıyaman'dan bedensel engelli çocuğuyla birlikte geldiğini, ücret alamadığı için çocuğunun tedavisini kredi çekerek yaptırdığını anlattı. Altındağ, çocuğuna aldığı engelli arabasının parasını ödeyemediği için geri vermek zorunda kaldığını dile getirdi. İşçiler kişi başı 9-10'ar bin liralık alacakları olduğunu ifade ediyorlar.

Petrol-İş Bandırma'da Varlık Fonu'nu Protesto Etti

Balıkesir Bandırma'daki Eti Maden İşletme Müdürlüğü'nün Varlık Fonu'na devredilmesi, Petrol-İş üyesi işçiler tarafından basın açıklamasıyla protesto edildi. 10 Şubatta Eti Maden'in Bandırma Bor ve Asit Fabrikaları önünde toplanan işçiler adına açıklamayı, Şube Başkanı İsmail Kayan gerçekleştirdi. Varlık Fonu'nun özelleştirme anlamına geldiğini belirten Kayan şöyle konuştu: "Varlık Fonu'na devir ile birlikte bor, toryum, uranyum madenlerinin devlet eliyle işletilmesini sağlayan 2840 sayılı yasa devre dışı kalmaktadır. Borlara el koymak isteyen yerli ve yabancı sermayenin emelleri Varlık Fonu ile gerçekleşmiş olacak. Dolayısıyla biz başta stratejik kuruluşumuz Eti Maden olmak üzere bütün kurumların Türkiye Varlık Fonu A.Ş.'den çıkarılmasını istiyoruz."

Zenginlere İpek, Kendilerine Ölüm Dokuyan Kızların Öyküsü: *Sus Payı*

Geçmişe yolculuğa çıkalım, 1910'ların Bursa'sına gidelim. Bursa erken sanayileşen kentlerden biridir ve ipek üretiminin de merkezi olmuştur. Gencecik kızlar ipek dokumaktadır Bursa'da. Cafcaflı yaşamların sürdüğü Osmanlı haremine ve Avrupa sosyetesine en has ipekleri üretmektedir Türk, Rum ve Ermeni kızlar. Onların ellerinin emeği, gözlerinin nuru ve hatta yaşayamadıkları ömürleri dokunmuştur o ipek kumaşlara. Günde 14-16 saat çalışırlar. Aldıkları ücret erkek işçilerinkinden çok düşüktür. Kadın işçiler önlerinde sıralanan kaynayan kazanlardan ipeklenen kozaları toplarlar. Her gün elleri yanarak çalışırlar. Kazanlardan çıkan buhara ya da kozalardan çıkan tozlara maruz kalırlar.

Refik Halit Karay 1909'da yazdığı "Hakk-ı Sükût" yani "sus payı" adlı hikâyesinde hem bu gencecik işçi kızların hayatları pahasına patronların kârlarını nasıl arttırdığını anlatır, hem de ustabaşı Hasip Efendi şahsında işçiler üzerinde etkisi olan kişilere patronların sus payı vererek bu sömürü çarkını nasıl döndürdüğünden bahseder.

Bursa'nın köylerinden genç kızlar onca yoksulluğun içinde bir nefes alabilmek, belki bir çeyiz parası biriktirebilmek için bu fabrikalarda çalışmaya başlarlar. Daha genç kızlığa yeni adım atmışken ipek fabrikalarında çok kısa zamanda hastalanır ve çoğu daha 20'li yaşlardayken ölürler. "Sus Payı" hikâyesinde bu yaşananlar Hasip Efendi'nin gözünden anlatılır.

"Hasip Efendi kırk yıldır böcekçiliğe bağladığı hayatını, şimdi hasta yatan Fotika'sını, bu katil fabrikaların öldürdüğü, öldüreceği kızları düşünüyordu... Her ay bir genç kız zayıflayarak, öksürerek, terlemiş şakaklarına saçları yapışarak, sabırlı, dayanıklı eriyor, bir gün artık evinden çıkamayarak köşesinde ölüyordu. Kırk yıldır böyle kaç gencin acıklı ölümlerini seyretmiş, kaç genç tabutunun arkasından yürümüştü. Üç dört kuruşa karşı on dört saat kaynar sular başında pis kokular, hasta nefesler emerek zehirlenen, tazeliğinden, kızlığından, gözlerinin parıltısından her gün bir zerre kaybederek toprak olan vücutlara çok acıyor, bu dertlere alışamıyordu.

"Bir gün kırmızı kurdelesinin süslediği ipek saçlar altında sevine sevine, neşeli, kuvvetli gelen yeniler, bir iki yıl sonra güçsüz ayaklarını, nalçalı kunduralarını taş kaldırımlar üstünde zorla sürükleyerek kulübelerine çekilirlerdi. Ağrıyan başlarını, yanan göğüslerini dinlendirmek için yalnız altı saat süreleri vardı; gülmek ve konuşmak için değil! Kim bilir ertesi sabah bu hasta, yorgun gözler ne kadar güç açılır, her kemiği ayrı sızlayan bu zavallı vücutlar fabrikanın düdüğüne ne zorlukla uyardı? Kim bilir bu

hastalıklı sabahlar ne kadar gözyaşı döktürürdü, bu halsiz vücutları sürüklemek ne zordu..."

Ustabaşı Hasip Efendi ölen karısına benzettiği işçi kızlardan Fotika'ya sevdalanır. Fotika güzel bir Ermeni kızıdır. O sırada aşağı fabrikada hastalanan bir genç kız iki ayın içinde ölüvermişti. Hasip Efendi bunun üzerine Fotika'yı her gün bin korku ile süzüyor, her gün biraz daha halsiz görüyordu.

O güne kadar ölen genç kızların arkasından sadece ahlânıp vahlanmakla yetinen ve her zaman önceliği

fabrika sahibinin çıkarını kollamak olan ustabaşı Hasip Efendinin sevdiklerinin de kapısını çalar ölüm. Öfkelenir, hazmedemez. Ama hâlâ sadece sevdiğini kurtarmanın derindedir. Lakin kapitalizmin vahşi çarkları tıkr tıkr işlemektedir. İşçilerin başında işçi olduğunu unutmuş Hasip Efendinin gücü bu düzeni bozmaya yetmez. "Uzun karlı günleri izleyen yıldızlı bir gök altında bu gece gene yoksul mahallede bir ölü vardı. Sonunda Fotika aylarca öksürdükten, sızlandıktan sonra artık susuyordu; ölmüştü..."

Ancak işçi kadınlar kendilerine çizilen bu kadere boyun eğmediler. İpek fabrikalarında çalışan binlerce kadın 1910 yılında çalışma koşullarını düzeltmek, ücretlerini artırmak için greve gitti. Onların greve çıktığı 1910 yılında, adı Clara Zetkin olan bir sosyalist kadın, 1857'de New York'ta yanarak ölen tekstil işçisi kadınların anısına 8 Mart'ın bir mücadele günü olarak anılmasını talep ediyordu. Pek çok ülkeden mücadeleciler kadın bu talebi yürekten sahipleniyor, emekçi kadınların mücadelesi büyüyordu. ■

Latin Amerika, Kuzey Afrika, Avrupa... İşçiler Mücadeleden Vazgeçmiyor

Arjantinli yüzlerce işçi işten atılmaları protesto ediyor

9 Şubat'ta yüzlerce protestocu Buenos Aires sokaklarında, Grafik Sanatları Rioplatenses'ten (AGR) çıkarılan 380 işçinin işe geri alınmasını talep etti. İşçi kıyımının gerçekleştirildiği bu matbaa ülkenin en büyük medya grubu olan AGR'ye ait.

Şirket, fabrikanın kapanış nedenini kriz olarak sunuyor. 2016'nın sadece ilk dokuz ayında kayıplarının 8 milyon doları aştığını iddia ediyor. Ancak işten atılmaların keyfi olduğu, faturanın işçilere kesildiği ortada. Şirketin yasaları ihlal ettiğini söyleyen işçilerden Gerardo Gonzales, herhangi bir kriz ya da iflas prosedürüne uyulmaksızın işçilerin işten atıldığını dile getirdi.

AGR, ana şirket olan Clarin Grup tarafından Ocak ayı ortasında kapatılmıştı. Fabrikanın kapatılması işçilerin protestolarına neden oldu. İşçiler 16 Ocakta fabrikayı işgal ettiler. Eylem, polisin azgınca saldırıları sonucu 18 Ocakta son buldu.

Arjantin, dünya çapında en uzun ve başarılı fabrika işgalleri deneyimlerine sahip bir ülke. Özellikle 2001 krizinden sonra işçiler, bazı fabrikalara el koyarak kendileri yönetmek istediler; bunların bazıları kooperatif olarak işletilmeye başlandı. Arjantinli işçiler, bugün içinden geçtiğimiz kriz sürecinde yine mücadele ediyor ve krizin faturasını ödemeyi reddediyorlar.

Brezilya'da isyan

Ekonomik kriz gerekçesiyle daraltıcı maliye politikaları uygulayan Brezilya hükümeti, kamu çalışanlarına uzun süredir hiçbir ücret artışı yapmıyordu. Bunun üzerine Espirito Santo eyaletinin başkenti Vitoria'da polisler 3 Şubat'ta grev kararı aldı ve 6 gün boyunca iş bıraktı. Polislerin çalışmaması yoksul kitleleri harekete geçirdi. Sefalet içinde debelenen kitleler, polis zorunun ortadan kalkmasıyla marketlere ve dükkanlara hücum ettiler. İktidar sahipleri kitleleri yağmacılıkla suçluyorlar ama bu doğru değil. Çünkü onları açlığa ve sefaletten iten iktidar sahiplerinin düzeni kapitalizmdir. İşçileri sömüren, emeklerini yağma eden ve milyonları açlığa terk eden gerçek yağmacılar patronlar sınıfıdır.

Yoksul emekçiler yıllardır biriken çıkışsızlık ve öfke nedeniyle adeta bir patlama yaşadılar. Devletin bu patlamayı bastırmak için getirdiği çözüm ise bir başka zor gücünü devreye sokmak oldu. Askeri birliklerin geldiği şehirde 120'den fazla insan hayatını kaybetti, çok daha

fazla sayıda insan yaralandı. Bölgede okullar, hastaneler, bankalar, işyerleri kapalı kaldı ve ulaşım dondu.

Savunma Bakanı, meydana gelen olayların Brezilya'daki başka bölgelere sıçramaması için önlemler aldıklarını ve bir an önce bu "kargaşanın" son bulması için çalıştıklarını belirtti. Bakan, amaçlarının "huzuru sağla-

mak", "barışı getirmek" olduğunu öne sürdü.

Sömürücü egemenler için uzun yıllardır açlığa mahkûm edilen kitlelerin öfkelerini bastırmak "huzuru ve barışı" sağlamak anlamına geliyor. Kapitalist sömürü düzeni altında işçiler açlık, sefalet, yoksulluk içinde yaşam mücadelesi veriyorlar. İşçilerin böyle bir yaşama razı edilmesinin yollarından biri ise egemenlerin emrindeki polis, asker gibi kolluk kuvvetleri oluyor. Bu zor ve baskı gücünün bir anlık ortadan kalkması sonucu yaşanan olaylar kitlelerin gerçek ruh halini ortaya koyuyor. Bu öfke ve

hoşnutsuzluk, kapitalist sömürü düzeninin açmazının bir sonucudur. 8 kişinin servetinin 3,5 milyar insanın sahip olduğu toplam zenginliğe eşit olduğu bir düzenin adı olan kapitalizm insanlığa ne verebilir?

Emekçi kitleler şimdilik bu şekilde tepkilerini ortaya koyuyorlar. İşçiler çıkışsız değildir. Dünyayı yaratan işçilerin hak ettiği yaşam ancak kapitalizme karşı örgütlü mücadele ile kurulacaktır.

İrlandalı Tesco işçilerinin grevi

Tesco çalışanları dokuz mağazada 14 Şubatta süresiz greve çıktı. 10 bin Tesco işçisini temsil eden sendika, eylem kararının yüzde 78 oranında oy birliğiyle çıktığını

bildirdi. İlk olarak dokuz mağazada başlatılan greve, diğer işçilerin de katılımının sağlanması hedefleniyor.

İşçiler, çalışma koşullarının ve ücretlerinin 1996'dan beri çalışan ve sayıları 250 civarında olan işçilerin çalışma şartları seviyesine getirilmesi talebiyle greve çıktılar.

Mısırlı kadın tekstil işçileri grevde

Nil deltasında El Mahalla El Kubra'daki Mahalla Tekstil ve Dokuma Şirketinde çalışan yaklaşık 3 bin kadın tekstil işçisi 7 Şubatta greve çıktı. İşçiler, ücretlerinde %10'luk bir

artış ve çalışma şartlarının iyileştirilmesini talep ediyorlar.

Ülkedeki en büyük kumaş üreticilerinden biri olan ve yaklaşık 30 fabrikada 60 bin işçinin çalıştığı bu şirket geçtiğimiz yıllarda da işçilerin mücadelelerine sahne olmuştu.

“İstifa” sesleri bu kez Romanya’da yükseliyor

Sömürü düzeni kapitalizmin çürümüşlüğüünün üstünü örtme çabaları sonuç vermiyor. Her geçen gün daha fazla açığa çıkan çürümüşlük, Romanya’da da tepki yaratıyor. Hükümet tarafından çıkarılan bir kararname ile yolsuzluk gerekçesiyle ceza alan başta devlet yetkilileri olmak üzere binlerce suçluya af yolu açılıyor.

Kapitalizm altında sık sık gündeme gelen yolsuzluklar, geçtiğimiz aylarda da Güney Kore’de ortaya çıkmıştı. Binlerce Güney Koreli emekçi sokaklarda “istifa” seslerini yükselterek, devlet başkanını istifa ettirmişti. Şubat ayının ilk günlerinde aynı seslerin yükseldiği Romanya’da da “istifa” ve “hırsızlar” sloganlarıyla kısa sürede binlerce kişi sokaklara döküldü. Tasarı halindeyken dahi binlerce insanın tepkisine yol açan yeni düzenleme, onaylandıktan sonra başta Başkent Bükreş olmak üzere çeşitli illerde çok sayıda insanı sokaklara döktü. 250 binden fazla insanın sokağa çıktığı Romanya’da, hükümet binaları önünde polislerle göstericiler arasında çatışmalar çıktı. Çok sayıda insan bu çatışmalar sırasında yaralandı. “Cezaevlerindeki kalabalığı azaltma” gerekçesini öne sürerek yasayı meşru kılmaya çalışan hükümet, büyük bir öfkeyle karşılaştı. Ayrıca Romanyalıların yoğun yaşadığı diğer Avrupa ülkelerinde de çeşitli gösteriler düzenlendi. Usulsüzlüklerin ve yolsuzlukların önünü açan, suçluları korumaya çalışan hükümetin istifa etmesi için protestolar pek çok bölgeye yayıldı.

Son yıllarda dünyanın hemen hemen bütün ülkelerinde suç oranları artıyor. Cezaevleri ve doluluk oranları rekor sayılara ulaşıyor. Buna karşı çözüm yolu ise “af” adı altında bizzat devlet yetkililerinin suçlarının önünü açan, onları koruyan yasalar çıkartmak oluyor. Yolsuzluklardan ve cezaevlerinden kurtulmanın yolu, sömürü düzeni kapitalizmi yıkmaktan geçiyor.

Almanya’da havaalanı işçileri grevi

Berlin’deki Tegal, Schonefeld, Stuttgart ve Hamburg’da olmak üzere dört havalimanında yer ekibindeki 2000 civarında işçi, 8 Şubat sabahı greve gitti. Verdi Sendikasına üye uçuş ekibi, bagaj görevlileri, şoförler ve temizlik işçileri de greve katıldılar. Yaklaşık 6 saat süren grev, 100’den fazla uçuşun aksamasına veya iptaline yol açtı.

Saat ücretlerinin 1 avro yükseltilmesi ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi işçilerin başlıca talepleri arasında yer alıyor. Ayrıca Almanya’da çeşitli sendikalara üye olan öğretmenler, 1 ve 2 Şubat tarihlerinde yüzde 6’lık bir ücret artışı talebiyle greve çıktılar. ■

“Önemli Bir Şey” Yok mu?

■ Ankara'dan bir meslek lisesi öğrencisi

Ben meslek lisesinde okuyan bir öğrenciyim. Size okula başladığım günden bu yana tanık olduğum olaylardan bazılarını aktaracağım. Bir gün okuldan çıktığımda okulun bahçesinde bulunan ve üst üste yığılmış tahtaların etrafında bir güvenlik şeridinin olduğunu gördüm. Koca tahta parçalarının böyle muhafaza edilmesi ilgimi çekmişti doğrusu. Hemen arkadaşım ile birlikte oraya doğru gittik. Orada bulunan arkadaşlarımıza bunun ne olduğunu sorduk. Ve olayın aslını öğrendik. Mobilya bölümünde okuyan arkadaşlarımız, boylarından ve kilo-larından çok daha büyük tahtaları kaldırmaya çalışırken tahtalar arkadaşlarımızın üzerine devrilmiş. Bunun üzerine arkadaşlarımız yaralanmış ve hastaneye kaldırılmışlar. Sonraki günlerde arkadaşlarımızı sargı bezleriyle okula gelirken gördük. Ancak bu olay üzerine ne okul idaresi ne de hocalarımızdan herhangi bir açıklama gelmedi. Hatta hocalarımızla bu olayı konuştuğumuzda bize “önemli bir şey yok” dediler. Onlara göre bu olay öğrencilerin dikkatsizliğinden dolayı olmuştu. Söz konusu olan arkadaşlarımızın sağlığı ve hatta canıydı. Fakat bu okul idaresi ve hocalar için “önemli bir şey” değildi. Nitekim daha sonra yaşayacağımız başka bir olay bu durumu tamamlıyordu.

Bu defa olay elektrik bölümünde okuyan arkadaşlarımızın başına gelmişti. Sınıfımızdaki lambanın bozulması üzerine elektrikçi arkadaşlarımız hocayla beraber sınıfa gelmişti. İşe koyulan arkadaşlarımız merdivene çıkmıştı. Ancak bu merdiven biraz farklıydı. Merdivenin iki ayağı birbirine bir ip ile bağlanmıştı. Biz bunu görünce sınıftaki hocaya bunun tehlikeli bir şey olduğunu söyledik. Hocanın bize verdiği cevap şuydu: “Bizim sizin gibilere değil bunun (lambayı tamir eden arkadaşımızı kastediyor) gibilere ihtiyacımız var!”

Aslında bugün yaşadığımız pek çok olay ile bu olaylar arasında doğrudan bir ilişki var. Gerekli iş güvenliği önlemleri alınmadığı için iş kazalarında hayatını kaybeden binlerce işçi var. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin verilerine göre 2016'da 1970 işçi hayatını kaybetti. Bu işçilerden 56'sı çocuk işçiydi. Ancak bu ölümler patronlar için “önemli bir şey” değil.

Bizler meslek lisesinde okuyan öğrenciler olarak geleceğin işçileriyiz. Ve bu sistemin devamı bizim sömürülmemize bağlı. Okulda aldığımız eğitim tam da bunu sağlamak için. Yukarıdaki olaylarda da olduğu gibi hocalarımızın bize söylediklerinin aynısını patronlar işçilere söylüyor. Patronların sorgulamayan, itaatkâr ve hakkını aramayan işçilere ihtiyacı var. İşte meslek liseleri anlattığım olayda açıkça görüldüğü gibi patronların bu ihtiyaçlarını karşılıyor. Bizler geleceğin işçileri olarak sömürül-meye hazır hale getiriliyoruz. Bu sömürüden kurtulmanın

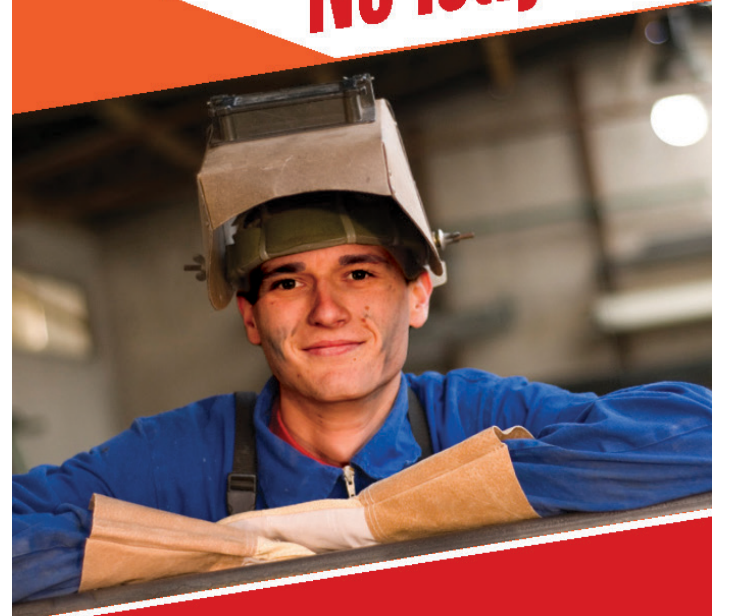
tek yolu örgütlü sınıf mücadelesidir. Bizler de ÜİD-DER'li işçiler ve öğrenciler olarak sınıfsız, sömürsüz bir dünya için hayatımızın her alanında mücadelemizi büyütüyoruz.

YAŞASIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZ!

Bizler meslek lisesinde okuyan öğrenciler olarak geleceğin işçileriyiz. Ve bu sistemin devamı bizim sömürülmemize bağlı. Okulda aldığımız eğitim tam da bunu sağlamak için. Yukarıdaki olaylarda da olduğu gibi hocalarımızın bize söylediklerinin aynısını patronlar işçilere söylüyor. Patronların sorgulamayan, itaatkâr ve hakkını aramayan işçilere ihtiyacı var. İşte meslek liseleri anlattığım olayda açıkça görüldüğü gibi patronların bu ihtiyaçlarını karşılıyor.

ULUSLARARASI İŞÇİ DAYANIŞMASI DERNEĞİ

**Meslek Liseliler Ne Yaşıyor?
Ne İstiyor?**

**Boyun Eğme
Mücadele Et!**

Eee Bu Kadarı da Fazla Artık, Biz HAYIR Diyoruz!

■ Gebze'den bir petrokimya işçisi

Hepinize inançla, umutla, cesaretle, sevgiyle “Hayır”lı günler dileyerek başlamak istiyorum. İşyerimizde, mahallemizde, minibüste anlayacağınız her yerde referandum tartışmaları son hızda devam ediyor. Kimileri evet kimileri hayır diyor. Benim anlatacağım maceralı gün ise şöyle başladı. İşyerinde sürekli ve düzenli olarak ağır kaldırıp indirmekten omuzum tutuldu, doktora gittim. Bir takım testlerden sonra doktor fizik tedavi yaptırmam gerektiğini söyledi. Her gün hastaneye minibüsle gidip geliyorum. Bizim buralarda minibüs yolculukları bayağı canlıdır. Kavgalar, itiş kakışlar anlayacağınız balık istifi bir ulaşım sistemi. Yolculuk esnasında sözlü atışmalar, güncel sohbetler, kavgalar bolca. Fizik tedaviye gideceğim gün de böyleydi.

Yolculardan bir amca “istikrar için evet demeliyiz” deyince, genç bir kadın “15 yıldır hep aynı şeyler söylemiyor, ne istikrarı, kimin istikrarı? Ben fabrikada çalışıyorum, aldığım ücretle zor geçiniyorum. Böyle istikrar istemiyorum” deyip saydırdı. Amca biraz bozuldu. “Türkiye düşmanlarla çevrili içerde ve dışarıda” deyince başka bir amca “ee etme bulma dünyası, tek adamın yöneteceği bir Türkiye istemiyorum” dedikten sonra, minibüs neden evet neden hayır tartışmalarıyla epeyce şenlendi.

Şoför “arkadaşlar ileride çevirme var. Kimliklerinizi çıkarın vakit kaybetmeyelim” dedi. Hararetle tartışmalar tık diye kesildi. Minibüste bir mırıldanma, homurdanma “yine mi ya” sesleri. Arkadan bir ses “her gün sabah

akşam iki kere kimlik kontrolü, artık hepimizi yakından tanıyor memurlar” deyince gülmeler oldu. Aslında ağlanacak halimize güldük. Baskıya alıştırtıyoruz. “Beka” denilen şey bu olsa gerek. Sabah akşam kimlik kontrolü, istikrar sürsün diyedir her halde!

Hastane durağına gelmişim. Minibüsten indim ve hastaneye yürüdüm. Fizik tedavi bölümüne geçtim, bir baktım ki benim birkaç sene önce çalıştığım fabrikadan arkadaşlar da tedavi için oradalar. Kimisinin kolu kalkmıyor, kimisi yürüyemiyor, kimisi ise boynunu çeviremiyor. Anlayacağınız fabrikadan ayrıldıktan sonra görüşemediğim arkadaşlarla fizik tedavi merkezinde buluşmuş olduk. Birçok şeyin yanında rahatsızlıklarımız üzerine de konuştuk. İçlerinden biri “fazla mesaiye fazla kaldım, hep aynı hareketleri yapmaktan artık kolumu kaldıramıyorum, çalışmıyorum, sonumuz ne olur bilmiyorum” dedi. Bir diğer kadın işçi ise “ben her gün 50 kiloluk süpürgeyi taşıdım, sonuç bu” dedi. Bu ablada bel fıtığı boyun fıtığı ve omurilikte kayma vardı. Bazıları da bir süre önce iş kazası geçirmiş. Çok yoğun bir bölüm fizik tedavi bölümü, boşalan yataklara geçebilmek için işçiler sırada bekliyor. Hastaneyi bizim fabrikadaki bakım atölyesine benzettim, bir farkla, hastane çok kalabalık ve sıra çok. Bunca referandum tartışmasının ortasında fizik tedavi bölümü bana neden HAYIR demem gerektiğini bir kez daha gösterdi.

Bu sistemde insana değer verilmiyor, işçiye ise hiç değer verilmiyor. Biz üretiyoruz ama sefalet koşullarında biz yaşıyoruz. Uzun çalışmadan dolayı hastalanıyoruz. Sosyal hak yok, sağlık sistemi sorunlu. Demokratik haklarımız kısıtlandı. Tüm bunlar yetmezmiş gibi şimdi de tek bir kişi her şeyi yönetmek istiyor. Eee bu kadarı da fazla artık! Bu nedenle ben HAYIR’lı bir iş yapmak için HAYIR diyorum. ■

İstikrar mı? HAYIR, Buna İnanmam!

■ Gebze'den bir metal işçisi

Ekonomik krizin etkileri yavaş yavaş kendini gösteriyor. Doların yükselmesi, TL'nin değer kaybetmesi ve hemen hemen her şeyin fiyatlarının artması. Kriz kendini gösterdikçe işçinin alım gücü gitgide dibe vuruyor. İşsizlik oranları sürekli artmakta. Şimdilerde bu rakamın 3,5 milyon olduğu söyleniyor. Durumun bundan fazla olduğu açıktır. Kriz derinleştikçe bu sayıların daha da artması olağan görünüyor.

Bugünlerde bir referandumdur tutturulmuş gidiyor ve istikrardan bahsediliyor. Türkiye'nin dünyanın en büyük 17. ekonomisi olduğundan bahsediyorlar. Eğer istikrarın sürmesini istiyorsak referandumda evet oyu kullan-

mamızı öğütüyorlar. Eğer "evet" vermezsek istikrarsızlık baş gösterecekmiş ülkede. Şu an ülkede bir istikrar olabilir ama biz işçilerin yaşamındaki bir istikrar değil bu. Çünkü bu istikrar patronlar için geçerli. Sürekli büyüyüp kârlarına kâr katıyorlar. Biz işçiler için de bir istikrar söz konusu aslında. Ücretlerimiz günden güne büyük bir istikrarla azalıyor. Biz işçilere 1404 lira reva görülüyor. Türk-İş'in düzenlediği rapora göre, dört kişilik bir aile için açlık sınırı 1447 lira, yoksulluk sınırı 4714 liradır. Yani bu rapora göre asgari ücretle çalışan milyonlarca işçi aç. Rakamlar ortada. İnsani gelişmişlik sıralamasında 72. sırada yer alıyoruz. Keza işsizlik, iş cinayetleri ve taşeronlaştırma istikrarını sürdürerek artıyor. İş cinayetlerinde 2016 yılında 1970 işçi kardeşimiz yaşamını yitirdi. Taşeronlaştırma alabildiğine yaygınlaştı. Şimdilerde ise kölelik büroları bunun yerini alıyor, alacak. Siyasi ve toplumsal açıdan ülke kaosu ortasında. Ve bütün olanlara rağmen istikrarın sürdürdüğünü söyleyenler, bizden oy istiyor ve kaos sopasını kullanıyorlar. Biz işçilerin anayasal hakkı olan grevler yasaklanıyor. Daha geçen günlerde metal işçisi kardeşlerimizin grevi yasaklandı. Gerekçe OHAL'de grev olmazmış! Grev milli güvenliği tehdit ediciymiş. Falanmış filanmış.

İstikrarın patronlar ve işçiler açısından ne anlama geldiği apaçık ortadadır. İşsizlik, düşük ücretler, grev yasakları, taşeronlaştırma ve iş kazalarında tam bir istikrar var ve bu istikrar bizim canımızı yakıyor. Tam da bu yüzden ben bu istikrarın böyle gitmesine karşı çıkıyorum. İstikrar yalanına kocaman bir HAYIR diyorum. ■

Tazminatımızı Savunuyor ve "Hayır" Diyoruz!

■ Küçükçekmece'den bir kadın işçi

Merhaba kardeşlerim. Ben hastanede taşeronda çalışan bir temizlik işçisiyim. Yıllardır taşeronda çok kötü koşullarda çalışıyorum. Ama çocuklarımın ve torunlarımın böyle bir hayatı yaşamasını istemiyorum. İşçilerin çalışma koşulları her gün kötüye gidiyor, ücretler düşüyor. İş güvencesi kalmadı.

Her gün yeni bir hakkımız elimizden alınıyor. Televizyonlar, gazeteler ise yalanları allayıp pullayıp bize yutturmaya çalışıyor. Geçenlerde internet üzerinden sürekli takip ettiğim www.uidder.org sitesinde "işçi haklarına saldırı yasaları referandum sonrasına bırakıldı" başlıklı bir yazı okudum. Haberde, kıdem tazminatı hakkımız, devlet memurlarının güvence yasası, taşerona kadro verilmesine dair yasaların referandumdan sonraya bırakıldığı ya-

zıyordu. Haklarımızı yine seçim için kullanıp, desteğimizi aldıktan sonra bizi yine aldatmayı planlıyorlar. 1 Kasım öncesinde onca vaatler verildi. Taşerona kadro verileceği yalanları söylendi. Hastanede taşeron işçi olarak çalışan işçi arkadaşlarım dâhil binlerce işçinin oyunu alan hükümet, sözünü unuttu. İşçileri kandırdı. Şimdi yeni bir seçim arifesindeyiz. Yalanlar art arda sıralanıyor. Haklarımıza yapılacak saldırılar referandum sonrasına erteleniyor. Kıdem tazminatının gaspı gibi önemli bir saldırıyı referandum sonrasına bırakarak biz işçilerin tepkisini azaltmaya çalışıyorlar.

Kardeşlerim yalanlara kanmayalım. Referandumda "evet" demek kıdem tazminatımızı elimizle onlara vermek demektir. "Evet" demek güvencesiz, taşeronda kölece çalışmayı kabul etmek demektir. Ve daha nice hakkımızın elimizden alınması demektir. Ben bir kadın ve anne olarak çocuklarım için "HAYIR" diyorum ve bütün kadınlara sesleniyorum. "HAYIR-lara" vesile olalım. Herkese "HAYIR-lı" günler. ■

Grev Yasaklarına HAYIR!

■ Gebze'den bir kadın işçi

Günün ilk ışıklarından gecenin kör karanlığına dek çalışan biziz. Fabrikalarda, atölyelerde, tezgâh başlarında alın teri akıtan biziz. Bizim ellerimizin üzerinde yükseliyor tüm zenginlik. Gücümüz işte tam da buradan geliyor, dünyadaki tüm güzellikleri üreten ellerimizden. Üretimden gelen gücümüzle var ediyoruz hayatı. Bu gücün farkında olan patronlar sınıfı ve onların hükümetleri, gücümüzü zayıflatmak, mücadelemizi ezmek, direnişimizi kırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Ağır çalışma koşullarına, kölece çalışmaya, düşük ücretlere, yoksulluğa “artık yeter!” deyip ayağa kalktığımızda, kendi gücümüzün farkına vardığımızda mücadelemizin önüne geçmeye çalışıyorlar. Üretimden gelen gücümüzü kullandığımızda, yani grev yaptığımızda “milli güvenliği bozucu nitelikte” diyerek grevimizi yasaklıyorlar. Son 14 yılda grevlerin ertelenmesi, yani fiilen yasaklanması hükümetin her seferinde patronların imdadına yetiştiğinin bir göstergesi durumunda.

1. 1 Temmuz 2003'te, Petrol-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Petlas Lastik Sanayi ve Ticaret A.Ş.'de, grev, hükümet tarafından “milli güvenliği bozucu” olduğu gerekçesiyle ertelendi.
2. Kristal-İş Sendikası'nın 9 Aralık 2003'te başlayacağı ilan edilen Şişecam grevi, Bakanlar Kurulu tarafından “milli güvenliği tehlikeye attığı” gerekçesiyle, daha başlamadan, 60 gün süreyle ertelendi. Danıştay'ın ertelemeyi iptal kararının ardından Kristal-İş Sendikası 30 Ocak 2004 tarihinde Şişecam grubu işyerlerinde greve başladı. Resmi Gazete'de yayımlanan 11 Şubat 2004 tarih ve 2004/6782 sayılı Bakanlar Kurulu kararı ile Şişecam grevi “genel sağlığı ve milli güvenliği bozucu nitelikte görüldüğü” için ikinci kez ertelendi.
3. Lastik-İş Sendikası'nın toplu iş sözleşmesi görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlanan Goodyear, Türk Pirelli ve Brisa lastik fabrikalarında aldığı grev kararı Bakanlar Kurulu tarafından, “milli güvenliği bozucu nitelikte” görülerek 21 Mart 2004 tarihli Resmi Gazete'de yayımlanan kararname ile 60 gün süreyle ertelendi.
4. 1 Eylül 2005'de Türkiye Maden-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Erdemir Madencilik A.Ş.'de grev, “milli güvenliği bozucu olduğu” gerekçesiyle ertelendi.
5. 27 Haziran 2014'te 5 bin 800 işçinin Şişecam'a bağlı

10 cam fabrikasında 8 gün sürdürdüğü grev, “genel sağlığı ve milli güvenliği bozucu” nitelikte olduğu gerekçesiyle 60 gün süreyle ertelendi.

6. 21 Temmuz 2014'te ise Bakanlar Kurulu, Çöllolar Kömür Sahası işyeri ile Çayırhan Kömür İşletmesinde Türkiye Maden İşçileri Sendikası tarafından alınan grev kararını, “genel sağlığı ve milli güvenliği bozucu” nitelikte gördüğünden 60 gün süreyle erteledi.
7. BMİS üyesi 15 bin metal işçisi 29 Ocak 2015'te 10 kentte 22 fabrikada greve çıktı. Ancak Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası'nın (MESS) talebiyle ertesi gün grev, Bakanlar Kurulu kararıyla “milli güvenliği bozucu” nitelikte olduğu gerekçesiyle 60 gün ertelendi.
8. 18 Ocak 2017'de Asil Çelik işçilerinin grevi Bakanlar Kurulu kararıyla “milli güvenliği bozucu” nitelikte olduğu gerekçesiyle 60 gün ertelendi.

9. BMİS'in örgütlü olduğu GE Grid Solution, ABB Elektrik, Schneider Enerji ve Schneider Elektrik işletmelerine bağlı fabrikalarda, 20 Ocak 2017'de 2200 Birleşik Metal-İş üyesi işçinin grevi aynı gün Bakanlar Kurulu kararıyla “milli güvenliği bozucu” nitelikte olduğu gerekçesiyle 60 gün süreyle ertelendi.

Yasaklar nedeniyle işçiler adeta hak arayamaz hale getiriliyor. Grev hakkı “ıvır zıvır” olarak görülüyor, işçilerin en ufak hak arama çabalarının dahi önüne geçilmeye çalışılıyor. Kısa bir süre önce peş peşe grevi yasaklanan metal işçilerinin öfkesi hâlâ çok taze. Eğer grev yasaklarına ve sendikal baskılara karşı mücadele yükseltilmezse, patronların ve hükümetin yasakçı tutumu devam edecek. Bir süre sonra yapılması planlanan referandumun fabrikalarda tartışıldığı şu günlerde, en temel haklarımıza yönelik saldırıları unutmayalım. Yasakların aşılması, baskıların son bulması için, göz boyamayla, yalanla-dolanla, baskılarla, bize dayatılanı kabullenemeyelim. Örgütlenerek mücadele azmimizi ve cesaretimizi yükseltelim! İşçi sınıfının geleceği için doğru tutumu hep birlikte gösterelim! Grev Yasaklarına Hayır! Sendikal Baskılara Hayır! ■

Kavgaya Atılmanın Vaktidir

Üstümüze yapışmış yoksulluk
kapı kapı dolaşan şey açlık değil de nedir?
Çocuklarımızın gülümsemelerine yapışan bu burukluk
yaşamın zindanı değil de nedir?
Şöyle ayağını bir güzel uzatmadan
saatlerce vida sıkarken yahut tarlada çapa
yaparken
kurduğun hayaller yaşamın kıyasına ne
kadar yakın?

Bir düşün şu dünyadaki her şeyi
kimdir bu demire şeklini veren?
kimdir koca binaları diken?
kimdir toprağı verimli hale getiren?
bu açlık bu fukaralık da neyin nesi?
bir bak etrafına senin gibi kaç tanesi!

Bir ekmeğın hesabını yapıyorsun da ne için?
Ömrün saatlerce aynı işi yaparak tükenirken,
Kıt kanaat geçinmeye çalışırken,
bu açlık, bu sefalet neden sana!

Cellât zehir ediyor yaşamını,
her gün kan akıtıyor fabrikanda
Dünyanın zenginliğini üreten eller!
bu toprak, bu yemişler, bu güzelim dünya hepimize
hepimize yeter.

Vakit "YETER!" demenin,
Kavgaya atılmanın,
Sıkıp yumruğunu,
cellâtların suratına vurmanın vaktidir.

■ Ankara'dan genç bir işçi

Uyan Be Kardeşim

Gözümüzün önünde yitip gidiyor insanlar
Ömrünün baharında kopuyor yaşamdan,
Genç kızlar, delikanlılar, körpe çocuklar.
Hiç mi için yanmıyor be kardeşim!
Masmavi deniz, çağlayan sular, yeşil ormanlar
Katlediliyor birer birer
Azrail gibi çöreklenmişler üzerimize
Sülük gibi emiyorlar kanımızı asalaklar
Hiç mi görmüyorsun be kardeşim!
Sıranın sana gelmeyeceğini mi sanıyorsun?
O sıra sana geldiğinde çok geç olacak,
Daha fazlasını yazmıyor kalem
Uyan, kavganın tam vaktidir be kardeşim...

■ Avcılar'dan bir işçi

Ya Sonra...

Karanlığa bürünmüş bir kasırga büyüyor,
Kasıklarından vuran ağrı, kusmuk gibi boşalıyor
ağzından.

Kâh alıp götürüyor,
Kâh gecenin kör vakti vurup kırıyor kapıları
Ne demeli bunca densizliğe...
Tarihin tozlu sayfalarındaki canavar, yeniden
uyaniyor.

Kuyrukçuları takmış peşine
Salyalar akıtarak ağzından,
Tuttuğunu yutmaya çalışıyor.
Zordur elbet dik durmak,
Kolay iş değil.
Ama sonsuza dek süremez bu karanlık
Yeniden doğacak güneş avuçlarından,
Karı delen kardelen gibi,
Yırtıp geçecek karanlığı...

■ Gebze'den bir kadın işçi

Büyüdük

Küçüktük biz, gökkuşağının altından geçmekti
hayalimiz
Aslında biliyorduk ama inanmıştık bir kere
Bedenimiz is kokardı, ellerimiz çamur deryası
Umuda doğru, hiç yorulmadan koşardık, ne de olsa
çocuktuk.

Ve büyüdük! Burada gökkuşağı yok,
Dört bir yanı kapalı zindan gibi burası
Artık bedenimiz ter kokuyor, ellerimiz nasır deryası
Burada koşmak çok zor daralıyor nefesimiz.

Belki yorgun bedenlerimiz, ama inanmıştık bir kere
O hiç durmaksızın çalışan MAKİNALAR
Bir gün bizim için çalışacak
Ve umut o fabrikadan çıkıp bütün dünyayı saracak.

■ Esenyurt'tan genç bir işçi

İşçilerin Sordukları/55

Yargıtay'dan "Fazla Mesai" Kararı

Yargıtay geçtiğimiz günlerde işçiler için emsal karar oluşturacak bir kararı onayladı. Yargıtay 7. Hukuk Dairesi, ücreti verilmiş olsa bile 270 saatten fazla yapılan çalışma halinde iş sözleşmesini tek taraflı sonlandıran işçiye, kıdem tazminatının ödeneceğine hükmetti.

Konya'da bir fabrikada 12 yıldır makine bakım ustası olarak çalışan işçi, ücreti ödenmesine rağmen fazla çalıştırıldığı gerekçesiyle iş sözleşmesini tek taraflı feshetti. İşverenin kıdem tazminatını ödememesi üzerine işçi, avukatı aracılığıyla mahkemeye başvurdu. İş Mahkemesi kararında, işyerinden gelen bordrolarda fazla çalışma yapıldığının anlaşıldığını belirtti. Öyle ki son olarak dava açılmadan bir yıl önce bile işçiye 650 saate kadar fazla mesai yaptırılmış.

Yargıtay, bozma kararını şu şekilde açıkladı: *"Davacının, iş sözleşmesini haklı nedenle kendisinin feshettiğini ileri sürerek kıdem tazminatıyla yıllık izin alacağını tahsilini istiyor. Davalı, davacının iş sözleşmesini haksız ve sebepsiz olarak feshettiğini savunuyor. Yasada fazla çalışma süresinin yılda 270 saatten fazla olamayacağı, İş Kanunu'na ilişkin fazla çalışma ve fazla sürelerle çalışma yaptırmak için işçinin yazılı onayının gerektiği, bu onayın her yılbaşında işçilerden yazılı olarak alınması gerektiği bildirilmiştir. Somut olayda davacının her yıl için fazla çalışma yapmaya muvafakat ettiğine ilişkin verdiği bir belge bulunmamaktadır. Davacının fazla çalışmaya kaldığı ve ücretini de aldığı gerekçesiyle kıdem tazminatı talebinin reddi hatalıdır.*

Yargıtay'ın bu kararı, "ücret alınmış olsa dahi 270 saati aşan çalışma insan sağlığına zararlı, işçi bundan kaçınabilir, iş sözleşmesini tek taraflı feshedebilir" anlamına gelmektedir. Fabrika işçisinin açmış olduğu ve kazandığı davanın sonucu tüm işçiler için emsal bir karar niteliğini taşımaktadır. Haklarımızı işyerlerinde fiili olarak aramanın yanı sıra, hukuki olarak da aramak ve takip etmek biz işçiler için büyük önem taşıyor. İş Kanununa göre işçiler ancak fazla mesai ücreti de dâhil ücretleri ödenmediğinde, sağlık, evlilik, 15 yıl çalışma-3600 gün prim gününü doldurma şartını yerine getirme gibi nedenlerle ve patron tarafından haksız bir şekilde işten çıkarıldıklarında kıdem tazminatlarını alabilirler. Bu dava sonucuna göre fazla mesaisi ödendiği halde 270 saatin üzerinde çalıştırılan ve bu nedenle işten çıkan işçiye de kıdem tazminatı ödenecek. Bu durumdaki işçi de kıdem tazminatını hak edecek.

4857 sayılı İş Kanununa göre, fazla çalışma yapılması için işçinin rızasını almak şarttır. İşçi bu rızayı her yıl tek bir belge imzalayarak verebilir. **İşçinin rızası olsa dahi bir yılda 270 saatin üzerinde fazla çalışma yapmaya işçiler zorlanamaz.** Günlük çalışma süresi fazla çalışmalar dâhil günde 11 saati aşamaz. Fazla çalışmaların aylık ücretin içerisinde olduğunun kararlaştırıldığı durumlarda da yılda 270 saati aşan fazla çalışmalar için ayrıca fazla çalışma ücreti ödenmesi gerekir. İşçiler, fazla mesai için 5 yıl içerisinde dava açabilirler. Ücret alacaklarında zamanaşımı 5 yıl olduğundan fazla mesai alacağı için dava açabilmek için bu süreyi geçirmemek gerekmektedir. Fakat fazla mesai konusunda ispat yükümlülüğü işçiye aittir. Bu yüzden işçiler bordrolarını her ay almalıdır. Eğer fazla mesailer bordrolara işlenmiyorsa işlenmesini talep etmelidirler.

İşçiler bugün doğrudan patronlar tarafından fazla mesaiye kalmaya zorlanıyor. Ancak aynı zamanda düşük ücret uygulaması da dolaylı olarak fazla mesai dayatmasıdır. Bu durum işçilerin mesaiye kalmalarına neden olmaktadır. Fakat uzun süreli ve yorucu çalışmanın sonucunda işçilerin hiçbir sosyal hayatı kalmıyor. Geceleri gündüzlerine karışan işçiler tükenip gidiyorlar. İşçiler düşük ücretlerini patronlara fazla fazla çalışarak ve hayatlarından vazgeçerek değil mücadele ederek arttırabilirler. ■

“Büyük Ülke”, Yoksul İşçi!

Dünyanın tüm siyasi liderleri kendi ülkelerini büyüteceklerini vaat ediyorlar. Trump ABD’yi, Putin Rusya’yı, Nieto Meksika’yı, Ruhani İran’ı, Le Pen Fransa’yı büyütme bahsediyor. Ve elbette Erdoğan da Türkiye’yi... Bu liste böyle uzayıp gidiyor. Sanki ağız birliği etmişçesine hepsi aynı sözleri söylüyor. Elbette tüm bu liderler bir modayı benimsedikleri için söylemiyorlar bu sözleri. Bu sözlerin arkasında büyük tuzaklar var ve bu tuzaklar işçiler, yoksul emekçiler için kurulu.

Bir ülkenin büyümesi ne demektir? Siyasetçiler ve patronlar büyümenin herkese fayda getireceğini iddia ediyorlar. Refahın ve kişi başına düşen gelirin artacağını öne sürüyorlar. Bugün Türkiye eskisine göre çok daha büyük. Ama işçilerin payına bu büyümeden ne düşüyor? **1400 lira** civarında ücret, **sözleşmeli işçilik**, taşeronluk, **iş kazaları** ve 12 saatin altına düşmeyen çalışma saatleri... Patronlara teşvik üstüne teşvik ve vergi kolaylığı sağlayan hükümet, sıra işçilere gelince “istemenin sonu yok, makul olun” diyor! Yani bu büyüme zenginlerin zenginliğini büyütüyor ama yoksulun ekmeğini küçültüyor!

Bir ülkenin büyümesinden patronların ve hükümetlerin anladığı şudur: O ülkedeki sermaye sahiplerinin büyük krediler çekebilmeleri, büyük yatırımlar yapabilmeleri, büyük pazarlara açılabilmesi, büyük kârlar elde edebilmeleri! Bu da hem tek tek sermayedarlar arasında hem de devletler arasında büyük bir rekabet demektir. Rekabet etmek zorunda olan patronlar, **sermayelerini büyütme için işçilerin ücretini düşürmek isterler.** Haliyle işçiler buna itiraz ederler. İşçilerin itirazını engellemek için işçilerin birliğini, sendikal örgütlülüğünü dağıtmaya çalışırlar. Örgütsüz işçiler taşeronlaştırma, iş kazaları, uzun çalışma süreleri, sosyal hakların kırılması, emeklilik yaşının yükseltilmesi, fonların yağmalanması, işsizlik gibi büyük belalarla baş edemezler. Patronlar istedikleri gibi at koşturur, işçiliği daha da ucuzlatırlar. O ülkenin sermayesi böylelikle semirir, kendi işçi sınıfını ezerek daha büyük dış pazarlara açılmaya çalışır. Daha büyük sermaye daha büyük rekabet demektir.

Patronlar ve devletler arasında rekabet çok büyüdüğü zaman savaşlar kaçınılmaz hale gelir. Çünkü kapitalizm bir kurtlar sofrasıdır. Bir kapitalistin ya da devletin payı büyüyecekse diğerininki kaçınılmaz olarak küçülecektir. Hepsinin birden sorunsuzca büyümesi hayatın gerçekleriyle bağdaşmaz. Bugün içinde bulunduğumuz kriz koşullarında kurtlar sofrasındaki kavga fazlasıyla şiddetlendi. Hiçbir sermaye grubu, hiçbir kapitalist, hiçbir devlet sofradaki payını kaptırmak istemiyor, hiçbiri payına razı

olmuyor, hiçbiri ava giderken avlanmak istemiyor. Bu nedenle bir yandan kendi ülkelerinin işçi ve emekçilerini daha fazla sömürüyorlar, bir yandan onları “büyük Türkiye” gibi yalanlarla kandırıyorlar, öte yandan da savaş körüklüyorlar. Kendi çıkarları için ezip açlığa mahkûm ettikleri işçi sınıfını milliyetçilikle zehirleyerek savaşa sürüyorlar. Tıpkı geçmişte defalarca yaptıkları gibi...

Geçmişte Almanya, Hitler’in demir yumruğu altında İkinci Dünya Savaşı başladı. Hitler, bütün yetkileri ve iktidarı kendi elinde topladı, bunu yaparken Alman halkını “büyük Almanya” hayalleriyle kandırdı. 1939’da

Polonya’yı işgal ederek yeni bir dünya savaşı başlatan Alman sermayesi, kapıştığı diğer devletlerle birlikte 70 milyon insanın ölümüne neden oldu. Alman sermayesi, Fransız sermayesi, İngiliz sermayesi büyüsün diye 70 milyon insan öldü! “Büyük Almanya” hayallerine kanan Alman halkı, felaketlerin en büyüğünü yaşadı. Refah ve zenginlik yerine kurşunlar, bombalar ve kan banyoları gördü. Faşizm milyonlarca insanın canını aldı, hayatını kararttı. Büyük ülke hayallerinin emekçilere yıkım ve ölüm dışında bir şey vermediği tarihte defalarca kanıtlandı.

Sermaye devletinin büyük güç olmasıyla işçilerin yaşam düzeyinin iyileşmesi arasında bir ilişki yok. Bugün ABD dünyanın süper gücü... Ama dünyada en fazla evsiz ve aç insan ABD’de. Bu bile büyük ülke söyleminin kocaman bir yalan olduğunu ortaya koyar. Egemenler zenginlikleri kendilerine, yıkımı yoksul emekçilere reva görüyorlar.

Bu nedenle yoksulluktan kurtuluşun formülü “büyük ve güçlü Türkiye” masalı değildir. Asıl yapılması gereken; işçi sınıfının ürettiği zenginliklerden payını alabilmesi ve sömürüden kurtulabilmesi için birleşmesi ve patronlar sınıfının karşısına dikilmesidir. ■